

ще), а въ сърбския езикъ то се е измѣнило въ *ћ* (*ћу*, *ћеш* и пр).

в) Въ македонското нарѣчие това *и* на мѣста се е измѣнило въ *ћ*, както и въ Западна България; но повечето е прѣминхило въ мекъ звукъ *к*, а на мѣста се е запазило, както и въ българ. книжовенъ езикъ.

Слѣдователно и дума не може да става, че въ това отношение македон. наречие не било по сродно съ българския езикъ; защото по употрѣблението на *ћ*, *к* и *и* то съотвѣтствува на разнитѣ български говори въ Княжеството.

Ако даже навредъ въ макед. нарѣчие се употрѣбяваше въ бѣдѣщата вѣре *ће*, а не *ще*, то пакъ не би могло да се рече, че то е сърбско, защото има едно друго, много по-важно обстоятелство, което нагледно доказва, че то е българско нарѣчие. Това обстоятелство е формата на спомогател. глаголъ въ бѣдѣщата вѣре.

Въ сърбския езикъ тоя глаголъ за всѣко лице има отдѣлна форма, а въ българ. езикъ и макед. нарѣчие формата е една и сѣща за всичкитѣ лица, както въ единственото, тъй и въ множеств. число. Напр.

Сърбски: Българо-Македонски:

<i>ћу</i>	—	ще, ке
<i>ћем</i>	—	ще, ке
<i>ће</i>	—	" "
<i>ћемо</i>	—	" "
<i>ћете</i>	—	" "
<i>ће</i>	—	" "

Това не показва ли, че по формата на бѣдѣщата вѣре сърбския езикъ е далеко отъ макед. наречие, а че то е свършено равно въ това отношение съ българския езикъ?